

Forfatter: Larsen, Thøger

Titel: Stormfuld Vinternat

Citation: Larsen, Thøger: "Stormfuld Vinternat", i Larsen, Thøger: *Fire digtsamlinger 1904-1912*, udg. af Lotte Thyrring Andersen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1995, s. 86. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenthfiredigt-shoot-workid64979/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fire digtsamlinger 1904-1912

Under Blæstens Lydhvæl,
Grenes Knirk og Pib,
siddet jeg og drømmer
som et sunket Skib.

Vindens tætte Susen
tvinger sig mod Syd.
Ned til mig det tabte
drypper uden Lyd.

Højt jeg hører Livets
mødige Vokal,
siddet selv og smiler
som i Glernsels Dal.

Over mig gaar Tidens
hvileløse Strøm.
Bundens Lys og Skygge
er som dødes Drøm –

Gamle Dages Solskin,
tusindaarig Fred,
her, hvor alt det tabte
saligt synker ned.

Stormfuld Vinternat

Vinterstormen
er skarp som Hjerteveen.
Alle Vaar-Evnerne
sover under Sneen.

Vinternatten
er naadeløs i Norden,
stænger haardt for dem,
der sover under Jorden.

Livløs Maanen
skinner os til Døde,
skinner saa inderligt
gudsfordadt og øde.

Hærdet Glemsel
afgamle Veer lyser,
af afjælet Smerte,
mens Jordskorpen fryser. –

Dødeligt skønne
maaneklemte Klage
af milelange Storme
i nøgne Træer og Tage!

Synger du ej
af en virkelig Smerte,
hvor kan du da saadan
gaa os til Hjerte?

Engang veed vi
den tynde Stilhed kommer,
Majmaanedes Afmagt,
Juni uden Sommer.

Ak, Tiden skynder sig
alt, hvad den mægter,
med at faa Mulddynen
over alle Slægter.

Verden taber Varmen.
Solen, vi har dyrket,
kaster sin sidste
Læe bort i Mørket. –

Nu skinner Maanen
manende paa Sneen.
Vinterstormen
er skarp som Hjerterveen.

Vintermiddag

Det er som Solen standser
en Stund ved Dødens Bolig,
og Sneen rødmer varligt ved den haarde Sø,
der under Isens Panser
forvarer Fisken trolig,
at Sjælen ej skal dø.

Og Lyset langsomt lindrer
i Markens frosne Fure,
og lodret spejler Søen Bakkedragets Skær –
som om den rørt erindrer
de gamle, hvide Mure,
der sank i Glemsel her.

Hvidenæs

Og Bølgen gaar om Hvidenæs,
og i det tørre stride Græs
der træder Vind med trange Suk
de kolde Skyggers lange Vugg.
Imod en solkinstændt Natur